

Մարտի առաջին օրերում Միլիտանտի Կ. Պոլսում էր, ապա նա Սֆիա գնաց, ուր նրա պատանի բանակը արվեց։ Ապա Ֆերդինանդ թագաւորը գնաց Կ. Պոլս, ուր նրանից յետոյ կը ժամանէ Պետար թագաւորը։ Դրանից յետոյ կը գա Պերսոնը։ Սակայն ինչպէս իշխանը, որ Կ. Պոլս ժամանումը նշանակված է մայիսին։ Այդ բոլոր այցելութիւններին, որպէս ասու են, սուրբ թանկ կը պատասխանէ աշխարհը։

ՅԵՂԱՓՈՆՈՒԹԻՒՆԸ ԱՐԻՄԻՆԱՅՈՒՄ

Մի քանի անգամ լուրեր տարածվեցին ներքին Մէնէլիքի մահվան մասին։ Արժանաւարտ միայն այն է, որ ներքինը 1908 թիւին կաթողականութեան լինելուց յետոյ, այլ ևս չը կազմուի։ Եւ հիւանդութիւնը գնալով սաստկացաւ։

Ներքինի հիւանդութեան պատճառով, կաթողականութեան գործերը զիջել իր ձեռքը ասու նրա կինը՝ կայսրուհի Տաթևուն։ Այժմ հեռագիրը հաղորդեց, որ երկրի բարձրագոյն պաշտօնականները Եւրոպայի արքայ կայսրուհու դէմ և երկրի կառավարութեան զիջել ինքնին նրա ձեռքին։

Բանը նրա մէջ է, որ դեռ 1908 թիւին Մէնէլիքը, հանդիսաւոր կերպով իր ժաւանդ ընտրեց իր թոռան որդուն։ Լիդի Եստուին, և փոխարեաններն ու բարձրագոյն պաշտօնականները համաձայնվեցին ներքինի այդ որոշման հետ։ Սակայն փառասեր կայսրուհին ձեռքից չէր ուզում բաց թողնել իշխանութիւնը, և երկրի մեծամեծները միացան, գահին կը արքայ Տաթևուն և երկրիցին նոր ներքինի, 14-ամեայ Լիդի Եստուին։ Այդ յիշատակութիւնը կատարվեց առանց արիւնքի։ Եւ ոչ մի բան չէ ստացուում ներկայումս եւրոպացիները դրութեանը երկրում։

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՏԵՂԵԿՈՒԹԻՒՆԵՐ ԳԱՒԱՌԻՑ

Կ. Պ. (Սուրբ. Գ.), 16 մարտի Կիրակի, ամսին 14-ին Երևանից եկած մանր վարդի ընկ. տեսուչ Չիլիքեանը աշակերտութեան նոյն ճիւղը, շրջանային գործ. Ա. Շահապարեանի բացից տեղի բանակը, ներկայութեամբ անդամներ և մի քանի կողմնակի համակողմներ։ Չիլիքեանը ժողովրդին շատ հասկանալի լեզուով բացատրեց ընկ. կանոնադրութիւնը շատ մանրամասնութեամբ և նրա օգտակարութիւնը ու անհրաժեշտութիւնը գիւղացու անտեսական կենսութեամբ։ Այնուհետև կատարվեց անդամների վերատուգործութիւնը, որից երեւաց, որ ստորագրվել են աւելի քան 100 մարդ, որոնցից մի քանիք հետագայ, մնաց 86 հոգի։ Եղան ցանկութեան յայտնուիւնը նորից դրվելու։ Թերթիկները պատկած լինելով մերժվեցին, և խոստացան շուտով բաւարարութիւն տալ ցանկացողներին։ Այնուհետև Չիլիքեանը բացատրեց զայանի քուէարկութեան օգտակարութիւնը և առաջարկեց կատարել վարչութեան երեք անդամի, երկու փոխ-անդամի, նոյնպէս և խորհրդի անդամների ընտրութիւն, կանգ առնելով իւրաքանչիւրի պարտաւորութիւնները վրայ, որոնցից վարչ. անդամները անպայման պիտի լինեն առաջ լեզուին ծանօթ։ Քուէարկութիւնը անցաւ շատ խաղաղ և հետեւում անհրաժեշտ ընտրվեցին վարչ. անդամներ, պետ. դպր. Օս. Աղաւ Ստուտեմատեան՝ 82 սպ. 3 սե, ՕՍ. Բաճրապեան նոյնպիսի, Եղ. Մարգարեան՝ 59 սպ. 26 սե. փոխ-անդամներ՝ Փիլո Յարութեան։

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ՄԻ ԲԵՆԿՈՐ ՁԵՆԱՊԻՐ ՎԵՊԻՑ

Գլ. ԺԴ.

Առաջին սերը երազ է շրջապցիւ խոստանալով։ Եւ սերեցի մի գաղտնի և մի ամառ։ Աշունն եկաւ և դեղնող, թափվող տերեւների հետ քամին տարաւ այն փոքրիկ կայծը, որը դեռ պղպուտ էր։ Նա պղպուտ էր, ու իմ հիւանդութեան սրբոր յոյժը կը տար ծախի՞նքի վրա խորոյկ վառելու ըզ-ծից։

Այն վերջին կրակը տարաւ, տարաւ. քա-մին։ Ու լաւ։ Սիրելիւ առժանի լինելու համար պէտք չէին ոչ խելը, ոչ տաղանդ և ոչ բարի սիրտ։ Այդ բոլորը կարելի էր չու-նենայ։ Աղջիկն ասել էր.

— Նրա դէմքն անտանելի է ինձ։

Նա ասում էր ինձ, ու ինչին էր պէտք իմ փափակ, փերթուն սիրտը։ Նշմանիկ են օձերը։ Նրանք գիտեն, որ իրանց չեն սի-րում և ինչի համար չեն սիրում։ Եւ նրանք չեն ուզում, որ իրանց սիրեն։ Հնազանդ-վեցի զիջ, ահ, ստուգելու դառաւ։ Պատժվե-ցի։ Մէք, դու ցնորը չես, բանաստեղծների հիւանդ մտքը ցուրտ շուգը։ Եւ չէի հա-ւատում, որ դու կաս... և դու հիմա ծաղրում ես ինձ։

Նա ասում էր ինձ, եւ երբ ես անցնում էի որ տեսնեմ նրան այդու խոտերի մէջ, նա՛ շուգանում չէր իմանում ուր փախել. մտամոլոր՝ կանգնում էր տեղի ու տեղը և շուտ տալիս գրելու։

Աղւնդը բերեց ինձ այդ լուրը. «Նա աս-տում է զիջ»։ Ամբաս հրատապ կէսօրին չը գիտէի այդ։

Թիւնեան, Մանաս Կիլիկեան, խորհրդի անդ. Մ. Բարիլոյան, Ս. Բահրապեան և Ս. Մէ-ֆիլեան։ Հետընթերցումը անց էր։ Ա. Առ-տուածաբանները յանձն առաւ ընկ. հայրե-ները պահել ձիւ, որի համար անդամները յայտնեցին իրանց շնորհակալութիւնը։ Ապա մի քանի կարևոր հարցերի մասին խորհը-րակցեցուց յետոյ, ժողովականները ցրվե-ցին ուրախ տրամադրութեան տակ։

Սաթևինիկ Չաքարեան

ԲԱՊՈՒՆ ԿԵԱՆՔԻՑ

Բաղադրված դուռն և Շոյաթի ջրանցի

I

Շոյաթի ջրանցի խնդիրը դարձել է հեր-թական։

Բաղադրված դուռն, եթէ ոչ ամբող-ջութեան, գոնէ, ստուգւած մեծամասնութեան համար նա պատասխանութեան հարց է։

Մինչդեռ աղբաբերութեան համար՝ հա-սարակ խոսակցութեան առարկայ։

Այլ ձևով նա իր վերաբերմունքը չէ ար-տայայտում։

Եւ ճանապարհների պատասխանակա-նը բաղադրութեան վրա էլ արմատաւոր է, կարծես, նայել ոչ թէ հասարակական, այլ ընկ. անձնական տեսակետներով։

Բոլորովին տարբեր միջոցաւ է տրեւ-րում այդ կամարների տակ։

Եթէ մէկը այնպէս համարձակութիւն է ունենում Շոյաթի ջրանցի տիրութիւնը ար-տայայտելու իր սեփական համեմատ, բայց անպայման կործակել, ճանապարհների մեծա-մասնութիւնը, քաղաքային հետ միասին, աշխատում է նրա ասանների մէջ ինչ-որ շահ կամ որոշ միտումն արտելու։

Առաջին դեպքում ինքն Ս. Օ. Դաւի-տեանի նկատարութեան էլ՝ ուղղված բա-ղադրվել անհրաժեշտութեան, ճնշման և տարբեր մտածողների զբոսանքները փակե-լու՝ սովորութեան դէմ։

Այդ նկատարութեանը, որպէս բոլորը, նա արեց սրանից օտ մի ամիս առաջ դուռնի նիստում, մի ուրիշ հարցի ընտելութեան ժա-մանակ, օրինակ բերելով ի միջի այլոց Շոյաթի ջրանցի հարցը, որի օգտակարու-թիւնը, արդիւնաբերական պէտքերի տեսա-կետից, յայտարարեց կատարելի, դեռ եւ չը ստուգված։ Անկարգից և այն, որ իր այդ կարծիքը նա չը համարձակվեց արտա-յայտել իր ժամանակին։

Երկրորդ, որպէս լիբերալութեան ու վշտաց-րած չը լինի Լալիսիցին։

Գուցէ և անհիմն կատարածների տեղիք չը տալու համար։

Բոլորովին աւելորդ փափկանակտութեան ինչ արած։ Բարեկ. քաղաքային դուռն-յում այդ տեսակ միջոցաւ է գերելուց հիշել և կը գերել ինչ էլ քանի որ կողմնակի հաստատութեան անուան տակ կը շարու-նակէ գործիք անհատական եւ ու քաղա-ճոյքը ուժեղ։

Ի՞նչ էր թաղիկի վարժուիչը յայտնի զեմտակային գործիչ Շոյաթին քաղաքային վարչութեան անդամ հրաւիրելու հարցում։ Մի փառասեր ապտակ իր կողմնակիների ուղղված։

Իս ամենացայտուն օրինակն է դուռն-յում տիրող միջոցաւ։

Այդ միջոցաւը այժմ աւելի է սկսում թանձրանալ. քանի որ Շոյաթի ջրանցի խնդիրը արդէն զբոլում է իրական հողի վրա, քանի որ նորից արված 27 միլիոն լուրի փոխառութիւնից միայն 20-ը դո-ւրեւրվելու է այդ ձեռնարկութեան համար։ Քանի միլիոն բուրլին չափազանց մեծ գաղթականութիւն է ներկայացնում...

Ու գաղթական էլ չէ, եթէ այսօր քա-ղաքի բաղդը անօրինակների շարքերում

խնամեկան օգտակարը հեղհեղեղ ձգվում է, սեղմվում, խտանում։

Լուր է պտուտ, որ ճանապարհների մի խմբակ ջրանցի ձեռնարկութեան գործը մտադրել է իր ձեռքը առնել, որպէս թէ այդ գումարները աւելի խնայողաբար գոր-ծադրելու և քաղաքի շահին աւելի լաւ կերպով պաշտպանելու նպատակով։

Գուցէ...

Բայց սպասել այդքանից չէր սրտա-ցաւութիւն, այլ զափ օրինակելու առաքի-նութիւն մի այնպիսի միջակայում, եւր գերել ինքն է սպէկուլացիայի շահանդի-րողին, հաւատացել, շատ դժուար է։

Ո՞վ չի խոստովանի, որ Բաղուրի ժամա-նակից ընտանիքն անգամ, ստուգւած մե-ծամասնութեանը, սպէկուլացիայի շահա-տակութիւնների անխուսափելի զոհն է ներ-կայ օրերում։

Ներթափառութիւնը «սրբութիւն սրբո-ցի» հասցնող հասարակութեան շրջանում անանտրականներն ու Պանսանքները անպա-կաս են լինում։

Մի 20 միլիոն գաղթականներից է Այդ-պիսի գաղթականութիւնից հեռու պէտք է պահեն իրանց նայել և առաջ ճանապարհները։

Եւ մասնաւոր այն ճանապարհները, որոնց շրջանում առաջին անգամ յայտն է ջրանցի ձեռնարկութիւնը իրանց ձեռքը առնելու դիտարկութիւնը։

Այդ անձինք, եթէ ուղեւոր, կարող են աւելի ոչ միայն օգուտ տալ գործին իրանց աշխուրջ սրտացաւ վերաբերմունքով, ոչ միայն վերացնել Պանսանքի հաւանականու-թիւնը, այլ և մի քանի միլիոն էլ տրե-տանել։

Իսկ այդ հնարաւոր է այն ժամանակ միայն, եթէ քաղաքի բաղդը անօրինակները կը հրաժարվեն Շոյաթի թէ մի այլ ջրանց-քի խնդիրը նախ և առաջ ինքնաբերականու-թեան անհրաժեշտ պատել կամ վերաբերմունքի հարց դարձնելուց։

Բաղուր, 17 մարտի

Աշխատակից

ԹԱՏՐՈՆԱԿԱՆ ԳՈՐԾԸ ԳԱՒԱՌԻՑ

III *

Այս երեւոյթներից դուրս՝ կան ուրիշ այլ էական, անկախ շարժանքներ, որոնք ա-ւելի թիւ չեն հարուածում թատրոնական գործը։

Նախ վերցնենք բնիկ և թատրոնական գործի ժամանակաւ կողմը, դիտարկութիւններ տեղեկելու տեսակետից։

Շատ տեղեր խաղաղ գոյութիւն չունեն պատրաստի բեմեր, հինգ թէկուր դասաւա-կան կենտրոնական քաղաքներում։ Իրեա-սանները ոչ մի վեր ճիգեր են գործ դնում, զոհն մի քանի ներկայացման համար բեմ պատրաստելու։ Իսկ դրա համար պահանջ-վում են ահաբեկ ծախսեր, ներթափան, բա-րոյական ու մտաւոր ահաբեկ գոհողու-թիւններ։

Մեր երևանի քաղաքային ժողովարանը ունի մի փոքր յարմարաւոր բեմ, որը ի հարկէ վերջ չէ անգին թերութիւններից. հարմարեցանք այդ բեմը, իր յարցած ներթափան դժուարութիւններով, խիստ ար-գիւր է դառնում ժողովրդական ներկայա-ցումներին։

Պահանջվող վարձը, ուրիշ այլ և այլ ծախ-սերը գրեթէ ծածկում են եկամուտը, և շատ անգամ դերասանը իր զբաղմանը դեռ մի բան էլ վրան է դնում։

Մեւ կողմից, մեր հասարակութեան հա-րուտ և ընտիր մասը բնաւ չէ հետաքրքրե-լում թատրոնով. նա մի փոքր շարժվում է այն ժամանակ, երբ, ինչպէս ասացինք, գա-ն

*) Տես «Մշակ» № 60 և 61.

Աչքերն էին մեծ և ճայր՝ հնչելու...

Չէ, նա սիրուն չէր, ճշմարտ, ճշմարտ էր նա։ Ու այնքան շուտ էր շփոթվում։ Մի անգամ պարում էր նա, վրաս, երկու-րդ, կոշիկն ուրիշ գուր գուր ընկաւ։

Հիմա էլ չեմ սիրում նրան։ Ամաչեցի շուտ։ Երեւ իմանում է նա և երջանիկ է իմ սրբը նրան ճշմարտ էր, մարում է նա հա-լածում է նրան, եւ դադար չէի տալիս նրան։ Նա խոստովանում էր, փախելու, բայց համբերութեան շատ ունէի պաշարած...

Հիմա հասկանում եմ, որ նա ինձանից վախենում էր էր։ Իսկ այն ժամանակ, երբ բոլորն ինձ մեղք էին գալիս և թագաւոր ճշմարտութեանը, այդ կիսավայրենի երե-կայի խուշ-խուշ լինելը ինձ յոյսի նոր թեկեր էր տալիս...

Մի անգամ, կիրակի օր, չը փախաւ նա։ Միտ էր անում, որ մի բան տալ հն, կամ խոփում, թուշալից հայեցողով նայել։ Ու դարձեալ հարկեց, թուշալից, և հազիւ լսե-լի շուրջով կարողացաւ պատասխանել։

— Բարեւ ձեզ, պարոն...

Շատ օգտուելու բան է ճշմարտութիւն ասել իմ մասին ինքնասէր մարդկանց, երես տ երես, ակամային։ Դա մի հարցաւ է, որ վերաբերում է և՛ բուժում։ Մարդիկ ուղղում էին ինձ չը վերաբերել, երբ ես կիսանում էի։ Նա ինձանից վախենում էր, ասում էր նա ինձ... Եւ պէտք է վաղուց գիտենայի այդ։ Ամօթ, ամօթ ինձ։ Որքան ստոր էի և թշուառ։ Ոչ թէ սիրել, այլ նայել դէմքին չէր ուղղում նա։ Ողջալի չէի և և չէի ծիծաղում ինձ իրան...

Եւ քաղութեան կունենայի յետ կենալ

Թողնել։

Հրակել կրքերի դուռնալող բանիկ շեղել ու ջնջել եւ կարող էի...

Իս եւ առաջնակարգ դերասաններ. իսկ միւս դէպքերում նրանք փայլում են իրանց կատարելաւ բացակայութեամբ։

Այս հանդիմանքից դուրս՝ մեր թատրո-նական զարկից դարձել է միշտ մնացել սեփականութեան մեր զգոյցական տարրին և, ինչպէս ասում են, ջահէլ-ջուհուներին։

Չը գիտենք, թէ օրանց էլ օրանի է հե-տաքրքրում թատրոնը, երբ նրանք դէպի բեմը վերաբերվում են ոչ այնքան եռան-դով, որքան անտրականներին. թերեւ անտ-րակտային «շուրջներն» ու «գեղատաղու-թիւններն» աւելի հետաքրքրական են նը-րանց համար, քան մի «Համբար» ներկայա-ցում, որի ժամանակ ամեն կողմում տի-րում են դարձեալ անտրակտային «շուրջներ», հեռուց, ծիծաղ ու անտանելի անկազու-թիւններ։

Այս անկազութիւններից նրանց կատա-րում են ամեն տեղ բոլոր հաս. հանդի-սներում, երբ նրանք՝ երջու սեղծ միասին այն-տեղ են գտնվում։

Դանիւրը դառնում է կատարելաւ քառ. ոչ ոք իր տեղում չէ գտնվում, և նայնիկ առանց տոմսակի մտնողները գալիս և բըռ-նում են առաջին կարգերը։

Յաճախ բարձրանում է այնպիսի աղմուկ, որ դերասանը—ինչպէս վերջերս թաշկան—ստիպված է լինում ընդհատել իր դերը և յարկանելով աղմուկարարներին, ասել, որ «դուք թատրոնում ձեզ պահել չը գիտէք և երբ այդպէս էք անում, դերասանին արդէն բեմի վրա սպանում էք»։

Չը գիտենք, սա ինչիս վերաբերել. ար-գիւր մեր աշակերտութիւնն այնքան զար-գացել, առաջ է դնացել, որ բացասում է պատկանութեան և ամօթխանութեան պար-տականութիւնը. բայց չէ՞ որ սա բոլորապա-ցում է և բարձրիկ անկումն։

Ան թէ ինչ պայմաններն մէջ է գտնվում թատրոնական գործը գաւառում, որին վե-րականգնելու և գարկ տալու համար, ան-շուշտ, առաջ պէտք է գալ մի նոր էտօրիս մի նոր դարաշրջան։

Երեւն սա երկուքն ամենակրթական շրջանն է, կամ մի մեծութիւն, որ գոյու-թիւն ունի նոր վերածնունդ նախօրեակ-ներում։

Մուշեղ Մաքրատունի

ԳԻՒՂԻ ՅԱՒԵՐԻՑ

Եթէ կայ մի մտադրված գաւառում, գաւառիկն է իր լեռնային մանր-մուսը խղճով գիւղերով։ Շատ քչերն է ծանօթ այդ գիւղերում աղտոյ ճայ գիւղացին իր անդրինգիկան նախապաշտական կենսով, սովորութիւններով ու վարք ու բարքով։

Մինչդեռ համարեա ամեն տեղ մուսը են գործիք տու ձեի երկրաշարժական գործիք-ները, գուժանները, արքաները, աշտեղ դեռ եւ իշխում է հին արքան հին ձեի մշակու-թիւնով, հին շուրք, հին ջաղացը։ Եւ այ-սօր Գաւառը համարձակօրէն կարող է պարծնալ միմիայն իր յետադիմութեամբ։

Կարգադրութիւնը լուսն է, որ ուրիշ գիւ-ղերում ներմուծվում են նոր ձեի գործիք-ները, աշխատութեան եղանակ, բացվում են ջուրհանայնները, ուր կանաչը ու աղջիկները փոխանակ պարսպ հասնում մարդկանց հետ լծված աշխատում են, որ նրանք շնորհիւ գրանց անհանգիստ իրանցից լաւ են ապ-րել։ Սկզբում գիւղատարած են երեւակա-յի իրանց տեղի էլ նոյնպիսի արգիւնատու աշխատանք. ասկայն վերջը համոզվելով փախուցում, անիծում են իրանց կոյր բաղ-դը, որ հեռու են կենտրոններից, բոլորի աչքից ընկած, ոչ ոք իրանց մասին չէ

էլի անցնում եմ ես այն փողոցով, բայց հպարտ և քաղաքան։ Էլի անցնում եմ ինչ արած, սովորութիւն է դառնել այդ ամեա-րաց գոտանքը։ Եւ նրան չեմ տեսնում, բայց անցնում եմ, որ նա ինձ տեսնի և տես-նի, որ հրաւիրել հանգիստ է ոչ մի վտանգ չէ պատահում. հն. հիմա ես անտարբեր եմ բոլորովին։ Ուղղում եմ, որ բոլորն էլ իմանան։ Ու եթէ չեն հաւատում, թող գան շուրփան սիրտ, երբ անցնում եմ նրանց գրան մօտով։ Եթէ եւս կողքի կանգնի, դարձեալ իմ խոսքովս սիրտը իր գործիք չի արագացնի... Թող. այդպէս լաւ է. եւ եթէ եւս նոյն չափով ասու է ինձ, որ չափով ես եմ նրան սիրել, որքան լաւ է լինի, երբ ես նա հետ հաշտվում ու բոլորովին հան-գաւտ մեկնելով ձեռքս՝ հանգաւտ ճայնով ասել։

— Բարեւ ձեզ, օրիորդ...

Բաւական է, եւ չեմ կարող երկար ժա-մանակ մէկին թշնամի լինել նրան թշնամի լինել։

